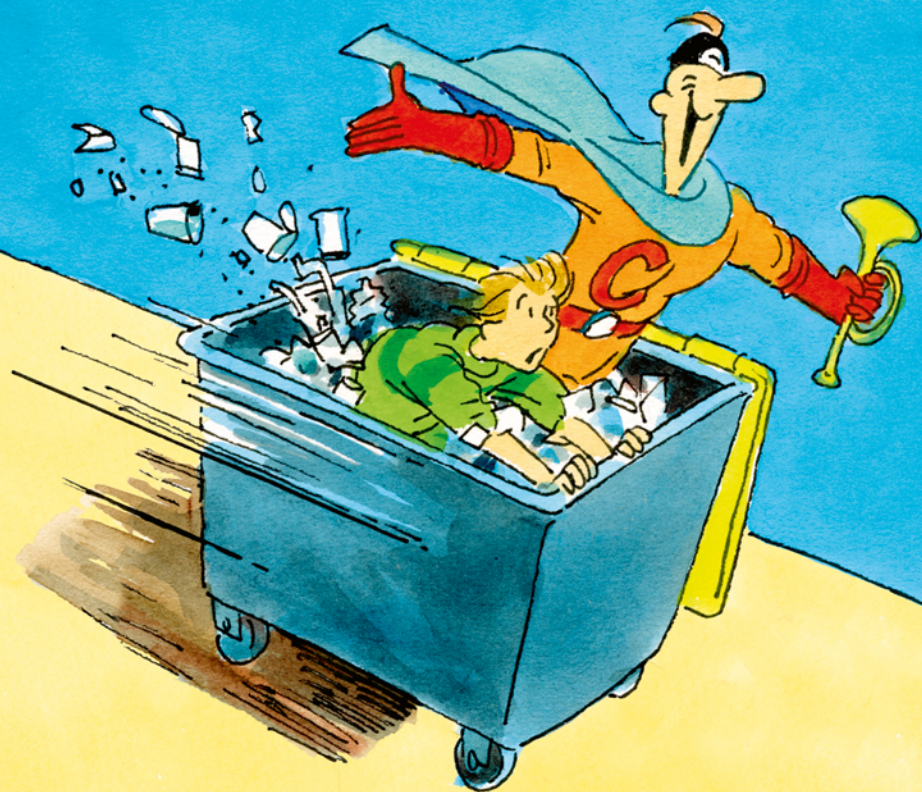

RÜDIGER BERTRAM

COOLMAN

i JO

DIBUIXOS DE HERIBERT SCHULMEYER

bromera

1. En Coolman i jo, per servir-los

Imagineu un carrer tan costerut com una rampa de salts d'esquí i, a baix de tot, al final, un parc amb un estany que des d'aquí dalt gairebé ni es veu.

Ja ho teniu?

Perfecte.

Ara imagineu un contenidor d'escombraries. Un d'aquells amb quatre rodes minúscules a la part de sota i ple fins dalt de pots de iogurt bruts.

Ho veieu? Podeu sentir la pudor que fa?

D'acord, doncs ara penseu en un nen ajupit al contenidor i cobert fins al coll d'envasos pudents, que crida aterrit com una mona en plena selva perquè el maleït sarcòfag de plàstic no té frens, i cada vegada baixa més i més de pressa pel carrer.

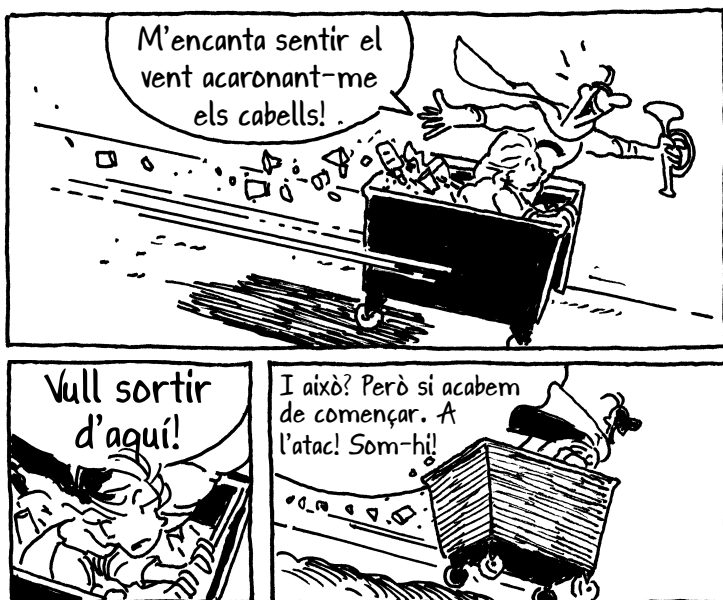
Podeu imaginar-ho?

Molt bé, aleshores ja em coneixeu. El meu nom és Kai i sóc el nen que crida com un boig dins del contenidor. El camió que se'm tirava al damunt per la dreta ha aconseguit frenar a l'últim segon, però la propera cruïlla ja la tinc a tocar.

Fins aquí ho heu tingut fàcil, però ara la cosa es complica perquè no estic sol al contenidor.

Imagineu un tio assegut al meu costat, vestit amb capa i antifaç. El vent li colpeja la cara, i sembla que estigui gaudint de la situació.

Per posar-vos-ho una miqueta més difícil, porta una trompeta de colors de plàstic a la mà, per la qual bufa com si fos un trompeter del Sisè de Cavalleria davant d'una horda d'apatxes en ple atac contra una tropa de colons.

Permeteu-me que us el presenti. El tio amb la trompeta que tinc al costat respon al nom de Coolman.

Segons ens va explicar l'any passat el professor d'anglès, *cool*, a més de 'fred', també significa 'guai'. Així que el boig que tinc al costat té com a nom una cosa així com «home *guai*».

M'acompanya des dels quatre anys. Però només puc veure'l jo. Per a la resta de persones és invisible, i potser millor. Ja en tinc prou que en Coolman converteixi la meva vida en una successió de catàstrofes catastròfiques. Ell és —oh!, sorpresa, sorpresa!— el culpable que em trobi en aquest contenidor pudent, dirigint-me a tot drap cap a la fi dels meus dies.

En realitat el dia va començar molt bé. Un dia bo per a mi és un dia sense gaires ensurts i en el qual en Coolman es deixa veure el mínim possible. Bé, en realitat, normalment el primer fet és conseqüència del segon.

Aquest matí el dia feia tan bona pinta... El sol brillava, jo no havia fet el ridícul a l'escola i en Coolman havia estat la mar de discret i tranquil. A ell no li agrada l'escola, igual que em passa a mi. Però aquesta és l'única cosa que tenim en comú.

Tres raons per les quals a en Coolman no li agrada l'escola:

1. No sap multiplicar.

2. No sap escriure.
3. Durant les classes no tinc temps per a ell.

Tres raons per les quals a mi no m'agrada l'escola:

1. Comença massa d'hora.
2. Dura massa.
3. Encara no hi conec gaire gent perquè fa poc que ens hem mudat aquí.

D'acord, en Coolman té raó. Amb això de la gent, vull dir, no amb això del quaranta-cinc. Efectivament, aquí encara no conec ningú; si no, no estaria clavat dins d'aquest estúpid contenidor. Si hagués conegut els dos nois que estaven asseguts al parc de davant de l'escola, hauria tancat la boca quan m'han fet la traveta. Senzillament m'hauria aixecat i no hauria dit ni una paraula, tret d'un «Ai, perdó per haver ensopegat amb els vostres peus».

El meu defecte més gran és que faig massa cas dels consells d'en Coolman.

—Quan sigueu grans, us deixaré que netegeu el meu Porsche —he dit finalment, perquè això del Ferrari em semblava una miqueta exagerat.

Com havia de saber jo que aquells dos eren els perdonavides de l'escola? Uns tios perillosos a qui DE CAP MANERA se'ls ha de molestar mai amb parides com aquella.

Us faré un resum del que ha passat després: m'han agafat entre els dos, m'han tirat de cap al contenidor de reciclatge i l'han empès carrer avall. Això no ha estat bé, però en fi, tampoc no era per preocupar-se'n excessivament. El que sí que és per preocupar-se és que l'escola és just al cim d'una muntanya, i que ara mateix l'estic baixant més de pressa que un coet.

He sobreviscut al primer semàfor vermell, però allà davant n'hi ha un altre, que també està vermell. Amb la sort que em caracteritza, tampoc no podia esperar trobar-los tots verds. Com a mínim, aquest és l'últim semàfor. Més endavant hi ha el parc i, si aconseguixo arribar-hi, les oportunitats de sortir viu del contenidor no seran tan reduïdes.

A poc a poc he descobert com conduir aquesta bèstia: si em tiro amb força d'un costat a l'altre, el Fórmula 1 de les escombraries fa un salt cap a un costat. I això és justament el que necessito ara, perquè he d'avançar un cotxe que hi ha aturat davant del semàfor. De miracle només li frego el para-xocs i aconseguixo avançar-lo en el darrer segon. Quan em poso a l'altura de les rodes de

davant, veig que la senyora Maier, la meva professora, és qui va al volant. Es queda mirant-me fixament, com si l'acabés d'avançar un elefant damunt d'uns esquistos.

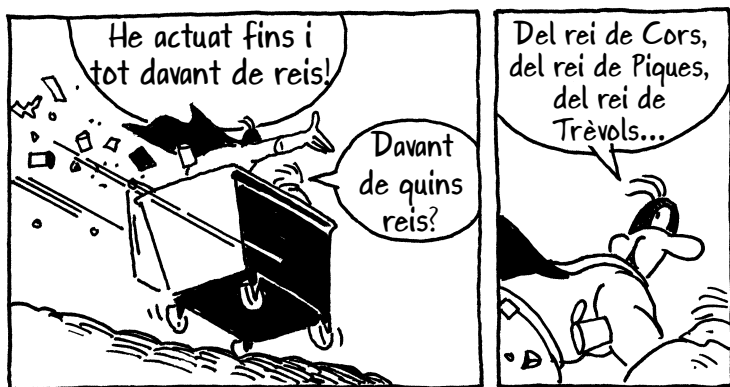

Però, amb la velocitat que porto, no tinc temps de dir-li res, només puc saludar-la amb la mà. La senyora Maier respon de la mateixa manera, suposo que per reflex. Ara que ja l'he avançada del tot, he de concentrar-me per sobreviure a la darrera cruïlla.

La roda davantera de la dreta comença a desenganxar-se, cosa que no m'estranya gens perquè aquests trastos estan dissenyats per desplaçar-se del seu lloc habitual al camió del fem i res més. No són, de cap de les maneres, apropiats per fer curses de Fórmula 1 i, a més, tampoc no es veu enlloc l'entrada a boxs on em puguin canviar les rodes.

Sense preocupar-me gaire pels problemes mecànics, em llanço contra les parets del contenidor un parell de vegades per esquivar els cotxes que travessen el carrer

en totes direccions. En Coolman intenta netejar el camí amb tocs de trompeta. Com si algú pogués escoltar-lo! Només jo puc sentir aquests tocs, i el soroll que en Coolman anomena *música* no ajuda gens a calmar la situació. Ben al contrari. Especialment si tenim en compte que en Coolman afina ben poques vegades i de casualitat.

A en Coolman li encanten els acudits dolents, però ara mateix tot això m'importa un rave, ja que acabem de passar l'última cruïlla i encara sóc viu. Al·leluia! SÓC VIU!

A partir d'ara no corro gaire perill, ja que el parc és just al davant i, amb una miqueta de sort, el vehicle s'aturarà lentament sobre la gespa.

Efectivament, el contenidor va perdent velocitat una vegada entra al parc. Em giro i miro cap a la pendent que baixa des de l'escola. A la meitat de les cruïlles encara hi ha un parell de cotxes i de conductors desconcertats que no es poden creure el que acaben de veure. No m'estra-

nyaria gens que el telèfon 112 es col·lapsés en les properes hores amb trucades advertint de trobades amb OVNIS.

El contenidor avança lentament cap al llac. Una fastigosa i pudent capa bavosa cobreix la superfície de l'aigua, ja que els ànecs hi viuen més apinyats que en una granja de gallines. De sobte, «CRAC!», se sent un soroll des de la part dreta del davant. La roda que estava mig solta s'ha quedat enganxada en un forat i ens ha dit adéu per sempre. El resultat: el contenidor ha començat a inclinar-se a càmera lenta i ha abocat tot el contingut, és a dir, els envasos de iogurt bruts i jo, a l'aigua verda de la bassa.

—Ei, xaval! Però què fas?! T'has begut l'enteniment?
—m'escriidassa un jubilat amb una boina de quadres i

una bossa amb pa dur a la mà, mentre assenyala amb el bastó els envasos de iogurt que suren per l'aigua—. Ara mateix reculls tot aquest desastre, xaval! I si no vols pols, no vagis a l'era!

Només puc assentir amb el cap, perquè l'home no sembla una persona prou sensata per discutir sobre la culpabilitat o innocència dels meus actes. Per sort per a mi, l'aigua només m'arriba pels genolls. Així que començo a fanguejar i a recollir tot el fem que sura a l'aigua entre els ànecs.

L'avi m'observa sense badar boca, mentre en Coolman em posa el cap com un bombo amb la història de quan va extreure tota la sal de l'Atlàntic fins a deixar-lo tan dolç com l'orxata. Comparat amb aquella fita de la humanitat, això de treure quatre plàstics d'aquí i d'allà és poca cosa, em diu. I no serveix de res tancar els ulls o tapar-te les orelles, ja ho he provat un milió de vegades com a mínim, i així i tot, en Coolman no desapareix. No el pots apagar com un televisor; ell sempre es queda en *standby*.

En tan sols un quart ho tinc tot recollit: el fem torna a ser al contenidor, que he aconseguit arrossegar fins a terra ferma amb les darreres forces que em quedaven. Però trigo deu minuts més a esbrinar d'on punyetes ve l'estrany so que no deixo de sentir.

Només quan torno a buidar completament el contenidor, descobreixo un esponjós pollet despistat, que no aconsegueix sortir del sarcòfag de plàstic per si sol.

El vell i el seu bastó segueixen allà plantats sense moure ni un dit. Segur que en una altra vida va ser un traficant d'esclaus en una plantació de cotó. No és que jo cregui en la reencarnació, però si em paro a pensar en en Coolman, potser he d'haver comès algun delictes greu en una altra vida perquè ara se'm castigui amb la seva presència contínua. Probablement vaig ser Dràcula, el monstre de Frankenstein o qualsevol altre canalla d'aquesta mena.

Fet pols m'arrossego cap a la gespa i em deixo caure per eixugar-me una miqueta al sol.

—Ei, xaval! Està prohibit trepitjar la gespa! I si no vols pols, no vagis a l'era! —m'escridassa el traficant d'esclaus reencarnat assenyalant un tros de gespa que no és més gran que una tovallola—. Allà davant sí que hi està permès!

Cansat, m'aixeco i segueixo la direcció que em marca el bastó.

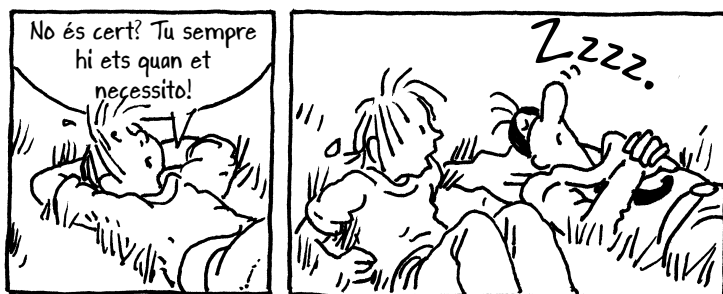
Per fi, tranquil·litat. M'estiro panxa amunt i em relaxo sota el sol. En Coolman gaudeix dels càlids rajos en silenci.

En realitat, quan tanca la boca no està tan malament. En Coolman també té la seva part positiva.

Coses al seu favor:

1. No estic mai sol.
2. ...
3. ...

De segur que per als punts dos i tres se m'acut alguna cosa una mica més tard. Fins que no tingui nous amics sempre em quedarà en Coolman per poder-hi parlar. I això ja és molt.

Bé, quasi sempre.

Al cap de cinc minuts, un núvol gegant i negre es posa davant del sol i, al cap de pocs segons, comença a caure aigua a bots i barrals. La pluja cau sobre mi, però m'és igual perquè de totes maneres ja estava completament xop. A més, la tempesta també té una part positiva: ja no necessito inventar-me cap excusa per explicar als pares per què arribo a casa xop fins al moll dels ossos.